

Till Fredrik och Katrinchen i gammal vänskap och med God Jul
från deras

SVEN SCHOLANDER!

SÅNGER OCH VISOR 1923.

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 1.*/

DAN ANDERSSONS DIKTER

TILL KÄRLEKEN
VÄRKÄNNING
HELGDAGSKVÄLL I TIMMERKOJAN

ELKAN & SCHILDKNECKT,
EMIL CARELIUS
Kungl. Hov-musikhandel,
Stockholm

PRIS KR. 3:—

nr 7871 1923

*/ Verket kommer att omfattas 30 visor.

F Ö R O R D

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens "Sven i Luthagen" oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om "greppet" sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i* och *med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite' röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konstnivå, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuka tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin välsignade vissång till luta och guitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES UNDER E I OSTRUKNA oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8:o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabasstämmer helt utskrivna.

Har Du luta eller guitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven t vid venstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med venstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfinger, 2=långf, o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis då lutspelet rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga då han ser fingersättningen.

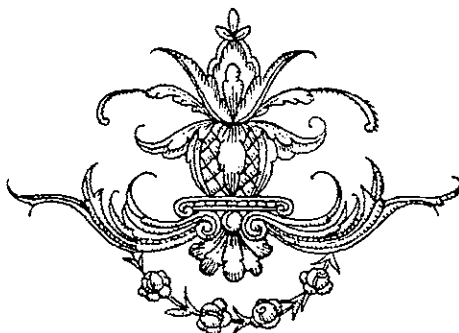
Vid tecknet } kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

Till min älskade hustru d. 14 Maj 1923

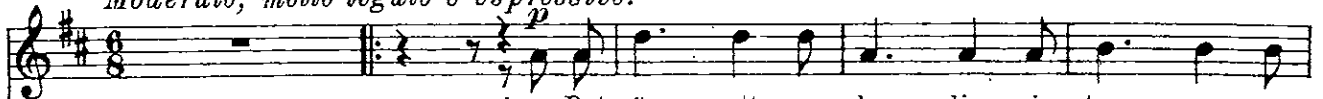
1. Till kärleken

(Dan Andersson)

Sven Scholander

Moderato, molto legato e espressivo.

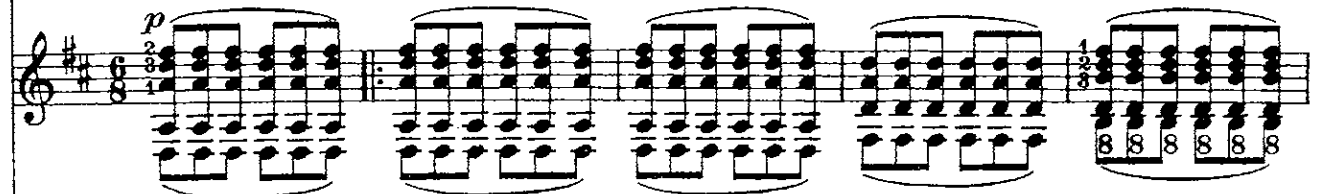
Sång.

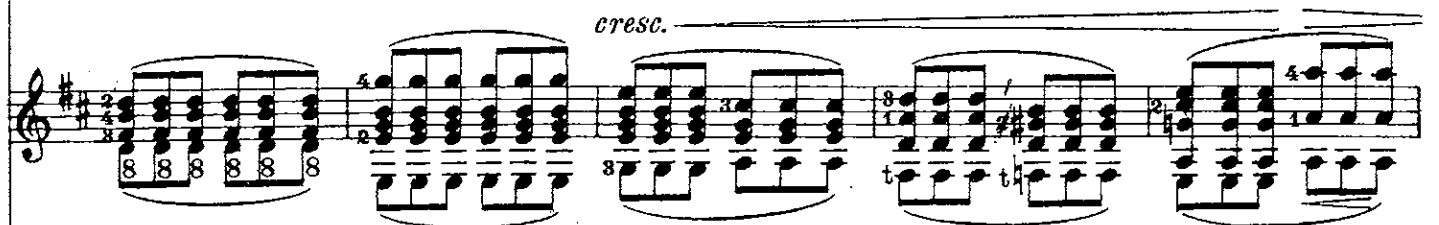
1. Det sägs att en he - lig i tron, en pro -
 2. I kär - lek den sting - an - de tis - tel blir
 3. Ty en var pro - fe - ti - a ock psalm skall för -

Obl. Viol.
(*ad lib.*)

Luta.

Piano.

Moderato, molto legato e espressivo.

kär - le - kens hem - lig - het dock ic - ke vet, han hör till de få - vits - kas
 ros - kan dof - ta, en äng bli - va grön mitt i ök - nens brän - nan - de
 allt som av kär - lek är fyllt skall be - stå, och le - va och va - ra som

tal. sand. 1. - 2. 3. Gud. 3. Ty allt som av kär - lek är fyllt skall be -

stå, och le - va och va - ra som Gud!

ritard. e dim.

2. Vårkänning

(Dan Andersson)

Sven Scholander
Febr. 1923

Allegretto e leggiero. *p* %

Sång. 1. Jag vet var spind-lar na spän-na i vas-sen nät ö-ver
räk-nat bäc-kar-nas dam-mar av kors-lag-da, ner-bläs-ta

pp poco arpeggiato

Luta.

Allegretto e leggiero. %

pp poco arpeggiato

Piano.

vatt-net, var den skum-mas-te dag-ning-en dall-rar i den blom-man-de ljung-ens sko-gar. 2. Jag har gre-nar, från kärr-landets mörk-gu-la björ-ka, jag har

1.

sett var de ung-a utt-rar gå att ja-ga i grum-li-ga vå-gor un-der lö-sa, gung-an-de

2.

D.S. § 5

tu - vor och gu - la, väg - gan - de land. Jag Jag har

D.S. §

p

känt det dunk - las - te dunk - la, som le - ver och nju - ter och li - der un - der grä - sens flä - ta - de
 vet al - la vä - gar för vatt - net där de ny - föd - da bäc - kar - na mum - la, un - der mos - sor - nas mult - nan - de

pp sempre arpeggiato

cresc. e accel.

täc - ke, som krav - lar och krä - lar och kry - per och fång - ar och dö - dar och ä - ter och
 sko - gar, un - der böl - jan - de löv - verk, som myll - ra av kvick - bent och svart - brunt och mask - vitt, som

cresc. e accel.

poco rit. *a tempo* *a tempo*

av - lar och dör för att le - va på - nytt - född i kom - man - de ti - der! Jag vår! Det
 vän - tar på vä - xan - de ving - ar till sol - dans i berg - lan - dets a tempo a tempo

poco rit. *a tempo* *a tempo*

a tempo
mf
 viss - lar en bond - trygg sta - re, det skym - tar en räv ö - ver mon, det
a tempo
mf
sempre poco arpeggiato

poco
 hop - par en ja - gad ha - re, jag tram - par en mask med skon. Jag blev
poco
poco

più lento
 väckt av liv som lar - - - mar, jag har vak - nat i vå - - rens
più lento
più lento
poco rit.

f *poco più lento al fine*

ar - mar, och fast hung-rig jag sträng-at min ly - ra, bland a - lar-nas knop-pan-de

f *poco più lento al fine*

f *poco più lento al fine*

mf

blom är jag ru - sig av vå - rens y - - ra, där jag går i min

p

p

fat - tig - dom.

mf *poco rit.* *p* *pp*

poco rit. *mf* *p* *pp*

3. Helgdagskväll i timmerkojan

(Dan Andersson)

Sven Scholander

Tåget $\frac{3}{2}$ 1923

Långsam vals,
som tonsättaren tänker sej att di satt ihop efter en gammal frälsningsarméslagdänga:

Sång.

1. Bort läng - tan - de vek - het ur
mil ef - ter mil till
Jon, där du sit - ter vid
mor - go - nens stjär - nor

Luta.

Piano.

Långsam vals.

so - ti - ga bröst, vik be kym - mer ur snö - hölj - da bo! Vi ha
la - dor och hus där fros - ten går tju - rig vid grind. Här är
gry - tan din, en ba - ron i din moll - skinns skrud, se, fast
blek - na och dö och när ång - or - na stel - na till is, och när

eld, vi ha kött, vi ha bränn - vin till tröst, här är helg, djupt i sko - gar - nas ro!
lus - tigt i stock - el - dens gu - la ljus, som dar - rar i nat - tens vind.
å - ren ha gar - vat ditt se - ga skinn, i ditt sot är du ung som en gud!
dag - ning - en skäl - ver på myr och sjö vi so - va på dof - tan - de ris.

Sjung, Björn - bergs - Jon, ur din ful - las - te hals om - kär - lek och
 Du är fa - - ger, Bro - gren, i eld - - glans röd, där du gni - der din
 Och Varg - fors - Fred - rik, du skrat-tan - de man, som - vill al - la
 Då so - - va vi al - - la på gran - - ris tungt och - dröm - ma om

ro - sor och vår! Stäm fi - o - - len, Bro - gren, och spe - lår en
 svar - ta fi - ol, för mat och för bränn - vin du glömt all
 us - ling - ars väl, kom, sjung om din ung - doms - synd, om du
 ble - - ka mör och snar - ka och vän - da oss man - ligt och

vals för - spök - blå - a, mån - lys - ta snår! 1. - 3. 4.
 nöd, och din pan - na är ljus som en sol. 2. Det är dör.
 kan, och en skål för din gos - - se - själ! 3. Och
 lugnt, me - dan el - - den fal - nar och 4. Och när

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 2.

DAN ANDERSSONS DIKTER

4. EN TRÖSTESAM VISA TILL IDEALISTEN OCH LÄRAREN ANGELMAN.

5. JUNGMAN JANSSON.

ELKAN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS
Kungl. Hov-musikhandel
Stockholm

PRIS KR. 3:—

F Ö R O R D

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens "Sven i Luthagen" oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om "greppet" sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i* och *med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite' röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konstnivå, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuka tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin väl-signade vissång till luta och gitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDER E* I OSTRUKNA oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8.o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabastoner helt utskrivna.

Har Du luta eller gitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven t vid venstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med venstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfingeret, 2=långf, o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis då lutspelaren rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga då han ser fingersättningen.

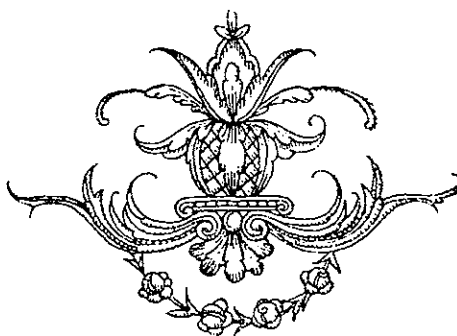
Vid tecknet $\}$ kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GUITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

4. En tröstesam visa till idealisten och läraren Angelman

(Dan Andersson)

(Reciteras:)

Den brännvinsupande spelmannen Bogg går en dag landsvägen fram med sin fiol och finner sin före detta lärare Angelman sittande på väggkanten med en butelj. Angelman gråter över sitt trista öde, varvid Bogg stämmer sin fiol och sjunger följande visa på en gammal valsmelodi:

Sven Scholander.

Jan. 1923

Moderato. *mf*

Sång.

1. Vi, An - gel - man, är du så sorg - full i
saj, var är kran - sen av konst - gjor - da
snart ska din slägt häl - la gran - ris på
går däj, när en gång all him - lar - nas

Luta.

Moderato.

Piano.
(S. Runald.)

hå - gen, fast Spa - ni - ens vin i din hals du har hållt? Du sit - ter som död un - der
ro - sor du band däj i dags - ljus och sti - gan - de sol? Den dryck du bjöd ut åt all
bac - ken och gun - ga däj fram un - der gno - lan - de trän. Be - skå - dad och fat - tig och
Her - re med vär - li - dar till doms - sal och stjär - nor till tron, för gär - nin - gar gjor - da mot

1-3.

fly - gan - de sky - ar, din tom - ma bu - telj du på väg - kan - ten ställt. Din ung - dom är
 vär - l - den att sväl - ja för - ne - ka - de du in - nan ha - nen gol. Men, An - gel - man,
 tvät - tad och na - ken du ving lar mot gnäl - lan - de grin - dar - na hän. Det go - da du
 ar - ma och nak - na ska döm - ma en - var ef - ter hans per - son? Men

gång - en, din Gud ha - ver gömt säj, och kvar är den herrn med två horn och en klöv. Du
 lyss på en vän som för - står däj, när brus - ten, be - dra - gen du smål - ter ditt rus, allt
 gjort här i vär - l - den var rin - ga, en säck full av vä - der du lik - na - de mäst. Du

poco rit. - - - *a tempo*

lik - nar en mar - gran som tor - kar i tåk - ten, så ri - van - de ful mellan klibbande löv. 2. O
 me - dan all him - me - len ö - ver din hjäs - sa står klar som kris - tall ö - ver by - ar - nas hus. 3. Och
 multnar och spricker där bä - rar - na vän - da, sex fot un - der skor - na på sock - nens präst. 4. Hur

poco rit. - - - *a tempo*

poco rit. - - - *a tempo*

kan-ske du hem-li-gen knä-böjt i nat-ten och skyggt bett den o-kän-de gäl-da din skuld? Säj,

The first system of the musical score consists of three staves. The top staff is the vocal line, starting with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The lyrics are written below the notes. The middle staff is the right-hand piano accompaniment, and the bottom staff is the left-hand piano accompaniment. The music is in 4/4 time. The lyrics for this system are: "kan-ske du hem-li-gen knä-böjt i nat-ten och skyggt bett den o-kän-de gäl-da din skuld? Säj,"

skön-ger du sta-den som al-drig har nät-ter, där mu-ren är jas-pis och ga-tan av guld? 5. Då

poco rit. - p

poco rit. -

poco rit. -

The second system of the musical score consists of three staves. The top staff is the vocal line, continuing from the first system. The lyrics are written below the notes. The middle staff is the right-hand piano accompaniment, and the bottom staff is the left-hand piano accompaniment. The music is in 4/4 time. The lyrics for this system are: "skön-ger du sta-den som al-drig har nät-ter, där mu-ren är jas-pis och ga-tan av guld? 5. Då". There are tempo markings: "poco rit. - p" above the vocal line, "poco rit. -" above the piano accompaniment, and "poco rit. -" below the piano accompaniment.

a tempo e leggiero

knäp-per jag sak-ta en sång på fi - o - len och dan-sar av fröjd på din jord-rö-da mull, jag

p a tempo e leggiero

p a tempo e leggiero

The third system of the musical score consists of three staves. The top staff is the vocal line, starting with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The lyrics are written below the notes. The middle staff is the right-hand piano accompaniment, and the bottom staff is the left-hand piano accompaniment. The music is in 4/4 time. The lyrics for this system are: "knäp-per jag sak-ta en sång på fi - o - len och dan-sar av fröjd på din jord-rö-da mull, jag". There are tempo markings: "a tempo e leggiero" above the vocal line, "p a tempo e leggiero" above the piano accompaniment, and "p a tempo e leggiero" below the piano accompaniment.

più lento e molto legato

sjung-er: Han är ic-ke död, men han so-ver och dröm-mer om kro-nor av tör-nen och gull. Hans

più lento sempre arpeggiato e molto legato

più lento e molto legato

tra - si-ga själ bli-ver tvät-tad i stjärnljus till skä-ras-te sil-ke vid har-pör-nas brus, de

brän - na hans skam till en as - ka för vin-den, att ren han må vand-ra till Her - rans hus.

rit.

rit.

rit.

5. Jungman Jansson

(Dan Andersson)

Tonsättaren har tänkt sig att besättningen står och hivar i ankarspelet:

Sven Scholander.

1923.

Sjömanskurtigt.

Refräng i kör.

Sång.

1-4. Hej å hå, hi-va på, hej å hå, låt de'gå, hej å hå hi-va på, hej å hå, låt de'gå!

Luta.

Piano.
(S. Runald)

Fine.

Solo.

1. Hej å hå, Jungman Jansson, re-dan friskar morgon-vin-den, sis-ta nat-ten rul-lat un-dan och Con-

2. Hej å hå, Jungman Jansson, är du rädd din lil-la snär-ta ska' be-dra-ga däj, be-dra-ga däj och

3. Hej å hå, Jungman Jansson, kanske ö-des-lot-ten fal-ler, ej bland kvinnfolk, men bland ha-jar-na i

4. Kanske sit-ter du som gammal på en farm i A-la-ba-ma, me-dan å-ren sik-tas långsamt ö-ver

stan-ti-a ska gå. Har du grå-tit med din Sti-na, har du kysst din mor på kin-den, har du
 för en an-nan så? Och som mor-gon-stjär-nor blin-ka, säj, så bul-tar väl ditt hjär-ta, vänd din
 Sö-der-ha-ven blå? Kan-ske dö-den står och lu-rar bak-om tra-si-ga ko-ral-ler, han är
 tin-nin-gar-na grå. Kan-ske glöm-mer du din Sti-na för en sup i Yo-ko-ha-ma, det är

druc-kit ur ditt bränn-vin, så sjung hej å hå! Har du grå-tit med din Sti-na, har du
 nå-sa rätt mot stor-men och sjung hej å hå! Och som mor-gon stjär-nor blin-ka, säj, så
 hård-hänt, men he-der-lig, så sjung hej å hå! Kan-ske dö-den står och lu-rar bak-om
 slar-vigt, men mänsk-ligt, så sjung hej å hå! Kan-ske glöm-mer du din Sti-na för en

Efter sista versen D. C. al Fine.

kysst din mor på kin-den, har du druc-kit ur ditt bränn-vin, så sjung nej å hå!
 bul-tar väl ditt hjär-ta, vänd din nå-sa rätt mot stor-men och sjung hej å hå!
 tra-si-ga ko-ral-ler, han är hård-hänt, men he-der-lig, så sjung hej å hå!
 sup i Yo-ko-ha-ma, det är slar-vigt, men mänsk-ligt, så sjung hej å hå!

D. C. al Fine.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 3.

DAN ANDERSSONS DIKTER

6. SPELMANNEN.

7. HÖSTMELODI.

8. EN VISA TILL FIOL.

ELKAN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS
Kungl. Hov-musikhandel
Stockholm

PRIS KR. 3:—

FÖRORD

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som häst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens "Sven i Luthagen" oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om "greppet" sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i och med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite' röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konsthöv, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuka tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspeleare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin väl-singade vissång till luta och guitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDER E* I OSTRUKNA oktaven (*E* under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8:o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabassträngar helt utskrivna.

Har Du luta eller guitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven *t* vid venstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med venstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfinger, 2=långf, o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis då lutspelearen rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga då han ser fingersättningen.

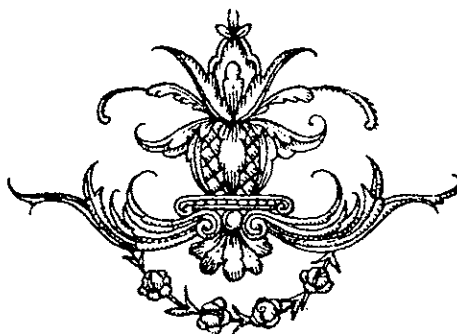
Vid tecknet $\{$ kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GUITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV_sMUSIKHANDEL, STOCKHOLM

6. Spelmannen

(Dan Andersson)

Sven Scholander
Molkom, Febr. 1923

Ej för fort och ej för sentimentalt.

Sång. *f.*

1. Jag är spel-man. jag skall spe - la på
in - te grä - va jor - den. jag vill
föl - ja ge - nom da - lar - na i

Luta. *mf* *p* *mf*

Piano. *mf* *p* *mf*
(S. Runald)

Ej för fort och ej för sentimentalt.

grav - öl och på dans, i sol och när sky - ar skym - ma må - nens skä - ra glans. Jag vill
in - te hug - ga ved, jag vill dröm - ma un - der håg - gar - na tills so - len hongått ned. Och i
hös - tens hö - ga natt, och i rök från hund - ra mi - lor ska jag sjung - a som be - satt. Och när

ald - rig hö - ra råd och jag vill spe - la som jag vill. jag vill spe - la för att glöm - ma att jag
kväl - lens rö - da brand ska jag stå upp med min fi - ol och spe - la tills ert ö - ga ly - ser
nat - ten böl - jar beck - svart ö - ver skogs - tjär - nens skum, mi - na ba - sar sko - la ro - pa djupt ur

poco rit. *mf a tempo*

själ- fin- nes till. Jag vill in - te trös - ka råg och jag vill
 hett som kväl- lens sol. Jag ska spe - la när ni grä - va e - ra
 män- sko - sjä - lens rum. Tre sor - gens sträng- ar har jag, den -

poco rit. *mf a tempo*

poco rit. *a tempo*

in - te re- pa lin, ty den hand, som strä- ken skäl- ver i, skall hål - las vek och fin. Ni får
 kä - ra ner i jord, jag ska spe - la he - la sor - gen i en vi - sa u - tan ord. Och det
 fjär- de hargått av, den - brast - i en skäl- ning på den bäs - ta vän- nens grav. Men

in - te ge mäjban- nor el- ler kal - la mäj för lat, fast jag stun - dom hell- re hung- rar än jag
 svar - ta, som var dö - den och som hål - sat vid er säng, det ska for - sa som en ström - man- de
 än - da in i dö - den vill jag föl - ja er medsäng, jag vill dö och jag vill spe - la till upp -

1. - 2. *rit.* *a tempo* | 3. *lento rit.*

spe - lar för mat. 2. Jag vill stån - del- se en gång!
 sorg från min sträng. 3. Jag ska

rit. *a tempo* *lento rit.*

lento *a tempo* *rit.*

7. Höstmelodi

(Dan Andersson)

Sven Scholander
1923

Något långsamt.

Sång.

1. Jag är en-sam i mi-na— min-nens hus, med det gam-la går jag till
fa-ren I fåg-lar från bar-nets land,— jag gläds— ej me-ra åt
hän-da hans ving-ar och rygg ha makt— att fö-ra mig bort. en
där skall min gård va-ra full av trån och av storm— som psal-miers

Obl. Viol.
(ad lib.)

Luta.
Tummen

Något långsamt.

Piano.
(S. Runald.)

dom, och mitt hjär-tas gård är en bräd-dad sång med ång-es-tens mör-ka blom. Som
er. Här— kommer en dju-pens och mörk-rets örn och slår vid mitt lä-ger ner. Han har
gång till— an-dra land och till an-dra hav att lä-ra en som-ma-rens sång. Kan-
brus, och min själ bli en har-pa som sjung-er högt vid vå-rens— lå-gan-de ljus. En—

flyt - tan de fåg - lar för - svin - na de år som - gjor - de mitt hjär - ta glatt, och
 natt kring de vi - lan - de ving - ar, och hans hu - vud är grått av år, men
 han da han för mig med gläd - je bort till en strand av en säll - sam sjö - med
 har - pa som bris - ter och smäl - ter i - hop med det e - vi - ga, det som är, och

da - gens sa - ga och kväl - lens sång - de ro - pa: vi gå - god natt! Och
 djupt in i brin - nan - de ö - gon jag skym - tar ett hopp - om vår. Men
 vå - gor som or - gel - brus bä - ran - de mig till en dröm - mens blom - man - de ö. Med
 som i sin änd - lö - sa famn av frid - den namn - lö - sa tyst - na - den bär. Och

basso poco marc.
pp
basso poco marc.

da - gens sa - ga och kväl - lens sång - de ro - pa: vi gå - god natt. 2. Så
 djupt in i brin - nan - de ö - gon jag skym - tar ett hopp - om vår. 3. Kan -
 vå - gor som or - gel - brus bä - ran - de mig till en dröm - mens blom - man - de ö. 4. Och
 som i sin änd - lö - sa famn av frid - den namn - lö - sa tyst - na - den bär.

rit. *rit.*
rit. *rit.*

8. En visa till fiol.

(Dan Andersson)

Sven Scholander
Julen 1922

Moderato con espressione.

Sång.

Luta.

Piano.
(S. Runald.)

*Betyder: Flageolett-kräpp på H-strängens 12^e band. (Se NOTA nedan.) 1. En Flageol. 8va Flageol. Sök de rätta nodpunkterna högre upp å samma sträng! Venster hand ligger stilla.

Moderato con espressione.

mf *p* *rall. e dim.* *a tempo*

mf *poco*

fäst-man har An-na i Bro-by by, och en vän har Vil-ma vid Tärn-sjö Nor. Men den fu-la Sel-ma vid Ut-by grind, hen-ne fli-na de fu-las-te poj-kar-na åt. Det är kropp den är krökt som en myr-växt gran, hen-nes sång den är så bris-tan-de tunn. hen-nes

mf *poco*

p *poco*

più lento *a tempo* *p*

fu-la Sel-ma vid Ut-by, hon har ba-ra sin fat-ti-ga mor. Vad mörkt, det är kallt som en jul-da-gens vind, hen-nes hjär-ta som bä-var av gråt. Vad bröst loe-kar ing-en att le-ka, och till kys-sar ej hen-nes mun. Vad

più lento *a tempo* *p*

strykes med hög-ra tum-men.

pp

NOTA: Ovan betecknade flageoletton utföres med höger hands tumme och pekfinger och med — i detta fall — stillaliggande venster hand. Pekfingret vidrör lätt den angivna nodpunkten och lyftes ögonblickligen sedan man med den underskjutna tummens yttre nagelkant fattat i och knäppt strängen, varvid en klar flageoletton utklingar. Greppet är svårt och fordrar flitig övning. Övriga följande båda flageoletter på samma sätt.

Piu lento.

tror du, vad tror du, när vår reg-nen fal - la ska han kom - ma och kys - sa ditt
 tror du, vad tror du, när å - ret skall vän - da och ny - å - ret ly - ser ö - ver
 tror du, vad tror du väl, när mars - vin - dar i - la och ska - ren lig - ger biå - ö - ver

böl - jan - de här? Och ska han in - te svi - ka när da - gar - na bli kal - la, och
 e - nar - na och snön. Kan - ske kom - mer han om uat - ten, när stjär - nor - na de tän - da si - na
 Bro - bergs mo? Kan - ske

1. 2. sempre lento e

snön fyl - ler sjö - stran - dens snår? 2. Ty' den kom - mer han ur nät - ter - na och
 lam - por ö - ver va - kar - na på Ut - by - sjön? 3. Hen - nes

ad lib. dim. pp a tempo 3. p

bär dig till att vi - la och kys - ser dig att so - va i jör - dens ro.

poco ten. rit. e morendo ppp

Skandinaviska Musik- & Bibliotekshandeln

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 4

B. O. Stackelbergs och Gustaf Frödings Dikter

ELKÄN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS

Kungl. Hovmusikhandel
Stockholm Göteborg

9. MIN MAMMAS FÖRKLÄDSBAND

10. HARRGÅRDSTÖSA I ÄPPELAPLA

11. EN FIN VISA

PRIS KR. 3:—

F Ö R Ö R D

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens "Sven i Luthagen" oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om "greppet" sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i* och *med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite' röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konstinivå, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuka tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin väl-signade vissång till luta och gitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDER E* I OSTRUKNA oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8.o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabasstoner helt utskrivna.

Har Du luta eller gitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven t vid venstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med venstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfinger, 2=långf, o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis då lutspelaren rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga då han ser fingersättningen.

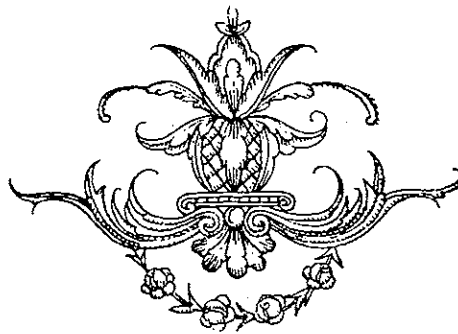
Vid tecknet } kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GUITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

9. Min mammas förklädsband

(B. O. Stackelberg.)

Sven Scholander.

Moderato, con sentimento.

Sång.

1. Jag ser mig själv, en li - ten en med svart-sjuk ef - ter - häng - sen - het små -
bäst i syss - lor - na hon gick, hon stan - na - de och såg sig om, ett
vo - ro sva - ga hon som jag, vi vo - ro sva - ga för var - ann, men
in i se - nas - te mi - nut jag höll där - i så en - vist fast att,

Luta.

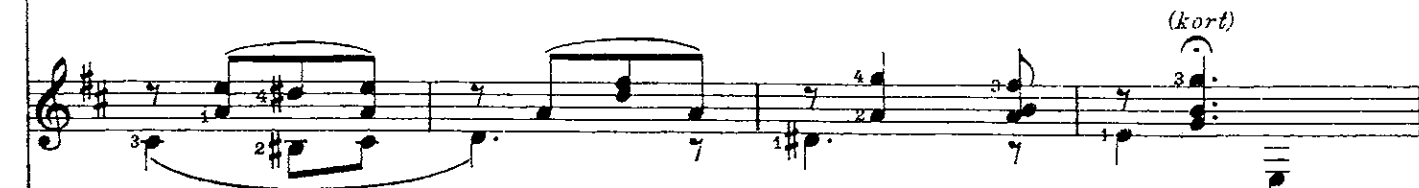

Moderato, con sentimento.

Piano.
(S. Runald.)

tul - tan - de på kor - ta ben be - stän - digt i min mam - mas fjät, och
le - en - de, en kyss jag fick. Jag vet så väl var - av det kom: det
ock - så grep jag duk - tigt tag, och tryg - ga - re än vu - xen man jag
när ur bo't jag släpp - tes ut, jag kän - de hu - ru nån - ting brast, och

ritard. 1-6. *a tempo*

tro - get hål - lan - de i hand en snubb av hen - nes för - kläds - band. 2. Men
 var min spä - da bar - na - hand som drog i hen - nes för - kläds band. 3. Vi
 kän - de mig, när väl i hand jag höll min mam - mas för - kläds band. 4. Och
 än - nu hål - ler jag i hand en bit av mam - mas för - kläds band. 5. Än -

ritard. *a tempo*

1-6. *ritard.* *a tempo*

band.

a tempo *p*

rit.

p a tempo *rit.*

5. Ännu som när jag gick i kolt
 dig älskar och behöver jag,
 hur lycklig, huru rättvist stolt
 jag skulle känna mig den dag
 jag blivit värdig, efterhand,
 min mammas vackra förklädsband!

6. Jag fäst dig, modernekle nod,
 som hederstecken på mitt bröst,
 du hjälper mig att vara god,
 du manar mig med mammas röst,
 och ingen kung i något land
 kan ge ett präktigare band.

7. Och mig din ömhet bortskämt så
 att, om än döden säger: „släpp!”,
 så håller jag dig fast ändå,
 dig trycker till min bleka läpp,
 och tar dig med till andra strand,
 min egen mammas förklädsband!

10. Harrgårdstösa i äppelapla

(Gustaf Fröding)

Sven Scholander.

Med frisk humor.

Sång. *p*

1-2. Li-de-li-de-lal-la, li-de-li-de-lal-la, li-de-li-de-la, li-de-lal-la-la,

Luta. *p*

Piano. *pp*
(S. Runald.)

Med frisk humor.

1. *mf*

1. la-lal-la! Dä satt å sång i e äp-pel-a-pel, där a-pel-äpp-la hang
2. la-lal-la! Va he-ter du där i äp-pel-ap-la mä vac-ker-lå-ta i

(kort)

(kort)

(kort)

(kort)

2. *p*

grannt i ra, fi-lin-ke-li-lät e-lät i töp-pen, ti-
mun? sa ja. Da sang dä li-de-li-li-de-lal-la, dä

1. *D.S.* 2.

li - de - li, tril - la dril - la gla. lark å sa: "Ja" het - ter As - tri av
 dril - la te sön e

poco rit. *a tempo*

As - tra - ka - nien, ja' het - ter Li - de - li Li - de - la," dä tit - ta fram sön ett

poco rit. *a tempo*

poco rit. *a tempo*

poco rit. 1. *a tempo* 2. *rit.*

a - pel - äpp - le i a - pel - töpp mäl - la äp - pel - bla. "Ja" äp - pel - bla.

poco rit. *a tempo* *rit.*

poco rit. 1. *a tempo* 2. *rit.*

11. En fin visa

(Gustaf Fröding)

Sven Scholander.

Moderato.
mf

Sång.

1. Det var en un - ger bond - dräng, han gick sig en gång till
 2. Där gick sig en jän - ta, hon såg sig om - kring, hon
 3. Min jän - ta, min jän - ta, vi stan - nar du dig, vi
 4. Och jän - tan hon la - de sin hand ut - i hans, de

Luta.

Moderato.
mf

Piano.
(S. Runälä)

kyr - kan en mor - gon, han sjöng sig en sång, så
 såg åt al - la vä - der, hon såg på al - la ting, så
 vil - ja gå till - sam - mans på li - vets lån - ga stig, så
 gin - go fram - åt vä - gen, de gin - go som till dans, så

gla - de - lig, — så gla - de - lig! Det var så vac - kert vä - der, han
 gla - de - lig, — så gla - de - lig, men mest på bon - de - drän - gen, vid
 gla - de - lig, — så gla - de - lig. Och här — har du rin - gen, och
 gla - de - lig, — så gla - de - lig. "Min kä - ra, min fi - na, må

ha - de ny - a klä - der, han sjöng sig en vi - sa: "Hon vän - tar på
 Ols - bac - ka - svän - gen den jän - tan, den gos - sen, de rå - ka - de
 mjö - let i bin - gen och ka - kor - na i ta - ket de sam - la väl
 sol - ske - net ski - na, må sol - ske - net ski - na på mig och på

rit.
 mig, min jän - ta hon vän - tar på mig!"
 sig, de te - go, de stan - na - de sig.
 sig, de sam - la, de sam - la väl sig.
 dig, må sol - ske - net ski - na på dig!"
 rit.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER GUITARR OCH PIANO

HÄFTET 5

Gustaf Frödings och E. A. Karlfeldts Dikter

ELKAN & SCHILDKNECHT,
EMIL CARELIUS

Kungl. Hovmusikhandel
Stockholm Göteborg

12. I VALET OCH KVALET

13. GÅ PÅ DOMPEN

14. VID FÄRJESTADEN

PRIS KR. 3:—

F Ö R O R D

FÖRELIGGANDE, FÖRUT EJ OFFENTLIGGJORDA, VISMELODIER AV ÄLDRE OCH nyare data ha ej några som hälst anspråk på rangplats bland Visans otaliga barn — de äro blott enkla produkter av den visälskande autodidaktens "Sven i Luthagen" oemotståndliga behov att få ge syn- och hörbar form åt toner och rytmer, vilka sjungit i hans öron så snart han lärt känna en dikt, vars innehåll han tyckt liksom ropa på hjälp för att få leva sitt rätta liv! Och det han så tyckt sig höra har han sökt gripa fast — tant mieux om "greppet" sen visat sig kunna övertyga någon annan än honom själv om att det varit det riktiga!

För den sjungande allmänhet, som nu vill taga sig an dessa hans anspråkslösa avkomlingar må i korthet följande lända till vägledning:

1:o. En uttrycksbeteckning kan ju blott gälla en visas första vers; finnas flera måste ju envar sjungande inlägga just *det* uttryck för varje vers, som textinnehållet kan påkalla. Är ej *Visans själ i* och *med* sångaren, så kan ingen beteckning i världen hjälpa honom över de vanskligheter varje visa, den må vara aldrig så enkel, erbjuder den föredragande.

2:o. *Lär snarast* en sjungen visa utantill! *Då* först kommer såväl musik som text till deras fulla rätt, då först fladdrar den obunden och fri och söker sin väg rätt in i medmänniskors hjärtan.

3:o. Är du ung, har du lite' röst och — framför allt! — har du en viss medfödd lätthet att modulera dig fram genom tonarternas irrgångar, *så lär dig spela luta*. Du vet inte, kan ej ana vilken fond av livslycka som gömmer sig bakom lutspelets ej oöverkomligt svåra konst! Ej så att du skall nöja dig med första bästa frälsningsarmésoldats konstnivå, ånej — lutan bjuder sin dyrkare på stora vidder, ja, höga toppar, dit blott den trägnaste når och till vars allra högsta höjder blott ytterst få — och bland dem *icke* Din ödmjuka tjänare! — ha nått, t. o. m. vida färre än inom violinspelets område. Alltså: friskt mod! Bliv lutspelare och sjung, du kära ungdom — se på de tyska Wandervögel, vilken källa till tröst och hjälp och glädje de haft och ha i sin välsignade vissång till luta och guitarr! Gack du sta' och gör sammaledes!

Djursholm, hösten 1923

SVEN SCHOLANDER

OBSERVANDA TILL LUTACKOMPAGNEMENTEN:

FÖR GRIPANDE AV LUTANS LÖSA BASSTRÄNGAR, SÅLEDES *UNDER E* I OSTRUKNA oktaven (E under 3:e hjälplinien), gäller tecknet 8:o vid sidan av den vanliga bastonen å greppbrädet. I somliga fall äro dock dessa kontrabastoner helt utskrivna.

Har Du luta eller guitarr utan kontrabassträngar så kan ackordet förenklas och istället den å greppbrädet befintliga bastonen gripas, i så fall vanligen med någon förenkling eller omläggning av det tillhörande ackordet.

Bokstaven t vid venstra sidan om en basnot betecknar dennas gripande med venstra handens tumme å greppbrädet; för övrig fingerbeteckning gäller 1=pekfingeret, 2=långf, o. s. v.

En romersk siffra ovan ackordet betecknar andra, tredje, o. s. v. läget för vänster hand å greppbrädet. Sådan beteckning förekommer dock endast undantagsvis då lutspelaren rätt snart kommer underfund med var ett ackord skall ligga då han ser fingersättningen.

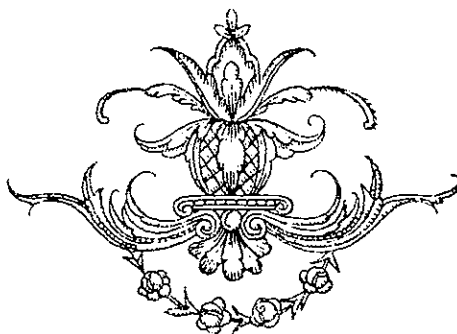
Vid tecknet $\ddot{\}$ kan arpeggioackordet antingen spelas med varje av högra handens fingrar i snabb följd efter varandra från tummen räknat, eller ock medelst tummens strykande över alla strängarna från basen och uppåt.

SVEN SCHOLANDER

SÅNGER OCH VISOR

FÖR EN RÖST, LUTA ELLER
GITARR OCH PIANO

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS

K. HOV-MUSIKHANDEL, STOCKHOLM

12. I valet och kvalet

(Gustaf Fröding)

Sven Scholander

Fritt i föredraget, recitativartat.

Sång.

1. Han är än - kling och gam - mal och skal - lig och kro - kig,
 2. Men än - då när jag tän - ker på går - den och grö - dan
 3. Nu för - stås, är det sant, att jag lo - vat en an - nan
 4. Men än - då kan jag in - te bli fri från att tän - ka
 5. Men den gub - ben han kom - mer mig al - drig ur sin - net

Luta.

Fritt i föredraget, recitativartat.

Piano.
(S. Runald.)

han är hård e - mot fol - ket och gri - nig och gni - dig, ja se to - ge jag
 och de smäll - fe - ta svi - nen och mjölk - stin - na kor - na och vad fat - ti - ga
 att bli hans, när han kom - mer till - baks från At - lan - ten, han är ung, han har
 på den ståt - li - ga stu - gan, där kitt - lar - na blän - ka... En får la dra - gas med
 för hans prop - pa - de skåp och hans sväl - lan - de sän - gar, och jag kan in - te

den, ja se då va' jag to - kig. Och tvi dej, din snål - hans, och
 jän - tor få sli - ta för fö - dan och för klä - der på krop - pen och
 knoll - ri - ga loc - kar i pan - nan. Han är fin så han ski - ner, den
 gub - ben och jän - ka och jän - ka. Han är gam - mal och sjuk och till
 glöm - ma det sil - vret och lin - net och hans kor och hans får och hans

tvi dej och tvi dej! Och för res - ten har snål - han - sen barn, nej, så
 lä - der till skor - na. Ja, då tän - ker jag all - tid som så: hm, ja
 fat - ti - ge fan - ten. Och jag tror, att jag höll ho - nom kär, om han
 sist blir en än - ka. Det är myc - ket att få, det är synd att för - små, ja, det är
 svin och hans pän - gar. Ja, jag tror att jag tar'n, ja, jag tror att jag tar'n, om han

näg - gum, så näg - gum jag tar'n! Nej, så näg - gum, så näg - gum jag tar'n!
 kan - ske, ja kan - ske än - då! Hm, ja kan - ske, ja kan - ske. än - då!
 blott, om han blott vo - re här! Om han blott, om han blott vo - re här!
 syn - digt att lå - ta det gå! Ja, det är syn - digt att lå - ta det gå!
 så ha - de fem - ton barn! Om han så ha - de fem - ton barn!

rit. -

13. Gå på dompen

(Gustaf Fröding)

Sven Scholander

Bondpolketta.

Sång.

1. Å Dång-Jan sa te Kvenn-fólks - Päl - le: "Du Päl - le, vi går te ett
2. Di gjord en mu-sik ner i vä - ga - skä - le å spelt så kär-vänn - li på
3. Sen ves - ka di finnt: "Ä du äng-schli för mor di?" Då halv in - te mö - e, da
4. Mä gam-lin-gens gam - le ge - vär u - ti nä - ven geck Brit - ta å smög bak mä

Luta.

Bondpolketta.

Piano.
(S. Runald.)

an - na stäl - le, dä här, dä å les - sant dä. Nu går vi på dom - pen te
pig - låck - spe - le, men Brit - ta ho kom in - te ut. Di per - ka på Brit - tas
skrek di å svor di, men Brit - ta ho kom in te ut. Da tog di öpp sten å i
knu - ta sôm rä - ven å hu - ka sä ner å kröp. Sen fy - ra ho tå bak mä

Finn-bac-ka-jän-ta, ta bränn-vi-ne mäd-de, å Päl-le du.vän-ta, vän - - ta, vi
 lås mä en pin-ne, å ställd sä ve fön-stre å sa: "Å du in-ne, Brit - - ta?" Men
 väg-ga di don-ka, på fön-stra di ban-ka, på dô-ra di ron-ka å skrek: "Gi då ut!" Å
 hal-men i stac-ken, å Däng-Jan handomp sôm en mjöl-säck i bac-ken, han slog sä i nac-ken, å

tar allt kla-vé - re - - mä, vi tar allt kla-vé - re - - mä!"
 Brit - ta ho kom in - te ut, men Brit - ta ho kom in - te ut.
 da kom Brit - ta - - - ut, å da kom Brit - ta - - ut.
 Kvenn - fol - ka - Päl - le han stöp, å Kvenn - föl - ka - Päl - le han stöp.

5. Di dog å stog opp, di ble skenske i bena,
 di tängde, di gne, satt dä ella tå stena,
 för skôte va bare tå krut.
 Å senna ä Däng-Jan å Kvennfölka Pälle
 just itnö så rogat te gå te nö ställe
 på dompen
 å donke små jäntonger ut.

6. Å Britta ho satt sä på jola å skratta,
 å vre sä å va som en sjuke fått fatt'a,
 kröp senna i sänga igän.
 Men langt bål i Eda å langt bål i Köla
 geck eko tå skôte i bärga å töla,
 å langt bål i Nôrge
 geck skratte å går fälle än.

14. Vid Färjestaden

(E. A. Karlfeldt)

Sven Scholander

Sjömansvals.

Sång. 1. Är näk - ter - ga - len kom - men i
ja, på väg till By - xel -
ut och stick en vild - svins -
väl, du vil - da väg jag
A - ron - torp där blom - mar en

Luta.

Piano. (*S. Runald.*)

Sjömansvals.

lund? fa - de - ral - lan - la, fa - de - ra - lan - la. O ja, min kund, fa - de -
krok, fa - de - ral - lan - la, fa - de - ra - lan - la, mig stor - men vrok, fa - de -
galt, fa - de - ral - lan - la, fa - de - ra - lan - la, och red mig palt, fa - de -
red, fa - de - ral - lan - la, fa - de - ra - lan - la, på so - lig hed, fa - de -
ros; fa - de - ral - lan - la, fa - de - ra - lan - la, men jag far min kos, fa - de -

ral - lan - la, nu bör - jar Ö - lands vår. Val - kom - men
ral - lan - la, i den - na lug - na hamn. Och jag är
ral - lan - la, och fly mig kan - nan, mor! I mån - ga
ral - lan - la, jag har en an - nan häst. Jag föl - jer
ral - lan - la, från ro - sor - na på strand. Jag är en

8 8

upp från Kal - 'l - mar - sund, fa - de - ra - 'l - lan - la, fa - de - ra - 'l - lan - la. Väl - kom - men
 själv en ö - ö - lands - tok, fa - de - ra - 'l - lan - la, fa - de - ra - 'l - lan - la. Och jag är
 är jag slu - u - kat salt, fa - de - ra - 'l - lan - la, fa - de - ra - 'l - lan - la. I män - ga
 sjö - mäns ski - ick och sed, fa - de - ra - 'l - lan - la, fa - de - ra - 'l - lan - la. Jag föl - jer
 ö - ländsk lä - ätt - ma - tros, fa - de - ra - 'l - lan - la, fa - de - ra - 'l - lan - la. Jag är en

poco rit. upp från Kal - 'l - mar - sund, där far - lig sun - nan går. 1-4. *a tempo* 5. Coda. *a tempo*
 själv en ö - ö - lands - tok, och Ny - ter är mitt namn. 2. O
 är jag slu - u - kat salt, och det gör tör - sten stor. 3. Gå
 sjö - mäns ski - ick och sed, och lan - dar blott som gäst. 4. Far
 ö - ländsk lä - ätt - ma - tros, och ha - vet är mitt land. 5. I Fa - de -

ral - 'l - lan - la, fa - de - ral - 'l - lan - la, fa - de - ral - 'l - lan - la, fa - de - ral - 'l - an - la. Jag

frit. är en ö - ländsk lä - ätt - ma - tros, och ha - vet är mitt land. *rit.*